

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֵךְ וְרַק לְשֵׁם שְׁמַיִם.

לְמִיפְרָק קוֹב"ה וְשְׂכִינְתִּיהָ וְיִשְׂרָאֵל מְגוֹ גְלוּתָא. עֵינִי בִּזְהֵר
הַקֹּדֶשׁ כִּי תֵצֵא רַפ"א. בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. לְשׁוֹן תְּפִילַת רַבִּי חַיִּים וִיטָאָל.
לְתַקּוֹן הַשְׂכִּינָה הַקְּדוּשָׁה, וּלְתַקּוֹן כָּל יִשְׂרָאֵל עִם הַשֵּׁם.
לְשׁוֹן הַרְמַח"ל. וְלַעֲשׂוֹת נֶחֱת רוּחַ גָּדוֹל לְהַבְרָא יִתְבָּרַךְ וְיִתְעַלֶּה.
לְשׁוֹן הִסּוּד וְשׁוּרֵשׁ הַעֲבוּדָה.

מִזְמוֹר לְאַסָּף לְשׁוֹלְחַן שֶׁבֶת

יוֹם הַכִּיּוֹרִים וְסוּכוֹת עֲלוֹן מִס' 46 נִשְׁמַח לִקְבֵּל הָאֲרוֹת

לְיוֹם הַכִּיּוֹרִים

אֵךְ בְּעֶשְׂרֵי לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הִזָּה יוֹם הַכִּפּוּרִים וְכו' (ויקרא כא כז) פֶּרֶש"י מִכְפָּר הוּא לְשָׁבִים וְאִינוּ מִכְפָּר לְשֹׁאֲנִים שָׁבִים. עַכ"ל. מִצּוֹת הַיּוֹם הִיא לְשׁוּבָה בַּתְּשׁוּבָה, וְצָרִיךְ לְדַעַת מֵהָ הֵם הִיסוּדוֹת שֶׁל הַתְּשׁוּבָה?

כֹּתֵב רַבֵּנוּ יוֹנָה (שַׁעֲרֵי תְּשׁוּבָה הַשַּׁעַר הָרִאשׁוֹן סַעִיף י"ט) שֵׁשׁ עֲשָׂרִים עִיקָרִים לְתְּשׁוּבָה, אִמְנָם שְׁלוֹשֶׁת הִיסוּדוֹת שֶׁל הַתְּשׁוּבָה הֵם: חֲרֻטָּה, וִידּוּי, וְעִזְיֹבֶת הַחֲטָא. "וְאֵין תְּשׁוּבָה פְּחוּתָה מִשְׁלֹשׁ אֱלֹהִים" הֵינּוּ שְׁבִלֵי שְׁלוֹשֶׁת אֱלֹהִים, לֹא נִחְשָׁב שַׁעֲשֵׁה תְּשׁוּבָה.

פִּירוּשׁ חֲרֻטָּה: שְׁמַתְחַרֵּט בְּאִמְתָּה עַל מַעֲשֵׂיו הָרָעִים. זֶה לְשׁוֹן הַמְּסִילַת יִשְׂרָאֵל (סוֹף פֶּרֶק ד' דִּיבּוּר הַמַּתְחִיל: אִמְנָם מִידַת הָרַחֲמִים) "שְׁבָהּ הַיּוֹת הַשֵּׁב מִכִּיר אֶת חֲטָאוֹ וּמוֹדָה בּוֹ, וּמִתְבּוֹנֵן עַל רַעְתּוֹ, וּשְׁב וּמִתְחַרֵּט עָלָיו חֲרֻטָּה גְּמוּרָה דְּמַעֲיָקְרָא כְּחֲרֻטֵּת הַנֶּדֶר מִמֶּשׁ, שֶׁהוּא מִתְנַחֵם לְגַמְרִי, וְהִיא חִפְץ וּמִשְׁתּוֹקֵק (רוּצָה מְאוּד) שֶׁמַּעֲלוֹם לֹא הִיא נַעֲשֵׂה הַדָּבָר הַהוּא, וּמִצְטַעֵר בְּלִבּוֹ צַעַר חֹזֵק עַל שֶׁכֵּבַר נַעֲשֵׂה הַדָּבָר, וְעוֹזֵב אוֹתוֹ לְהַבֵּא וּבוֹרַח מִמֶּנּוּ".

הַגְּמָרָא הַקְּדוּשָׁה בְּמִסְכַּת עֲבוּדָה זֵרָה (דף י"ז ע"א) מְסַפֵּרָה עַל רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן דּוֹרְדָא, שֶׁהִיא רִגִּיל מְאוּד לְעִבּוּר עֲבִירוֹת חֲמוּרוֹת, וּבִסּוֹף חַיָּיו הִתְחַרֵּט עַל חֲטָאֵיו מַעֲוֹמֵק לִיבּוֹ, וְהֵנִיחַ אֶת הָרֹאשׁ שְׁלוֹ בֵּין הַבְּרִכָּיִים, וְגַעַה בְּבִכְיָה שַׁעֲהָ אַחַת עַד שִׁיּצָתָהּ נִשְׁמַתָּהּ, וְנִפְטָר כְּבַעַל תְּשׁוּבָה גְּמוּרָה.

פִּירוּשׁ וִידּוּי: שְׁאוּמֵר חֲטָאֵי עוֹיְתִי פִּשְׁעֵי כַךְ וְכַךְ עֲשִׂיתִי, זֹאת אוֹמֵרֶת שֶׁמִּפְּרֵט אֶת הַחֲטָאִים שְׁלוֹ. וְכֹתֵב רַבִּי אֶלְעָזָר אֶזְכְּרִי וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: "וִידּוּי דְּבָרִים בְּפִרְטוֹת לִפְנֵי הַשֵּׁם, בְּהַכְנָעָה וּדְמֻעָה וְכו' וְהִכִּי נִמִּי הוֹדִי בְּלִי הַסְכַּמַּת הַלֵּב שִׁישׁוּב וְלֹא יִחְטָא עוֹד, יִקְרָא תוֹעֲבָה" עַכ"ל. (סֵפֶר חֲרָדִים מִצּוֹת הַתְּשׁוּבָה פֶּרֶק ב')

וּלְפִי דְּבָרָיו אִם אֵינוּ מִבֵּין מֵהָ שְׁאוּמֵר בּוִידּוּי לֹא שִׁיךְ לוֹמֵר שִׁיתוּדָה עִם הַסְכַּמַּת הַלֵּב, עַל כֵּן רָאוּ לְכָל אֶחָד לְלַמּוֹד פִּירוּשׁ הוִידּוּי עַד שִׁיְהִיָּה בְּקִי בִּפְרִיּוֹשׁ כָּל מִילָה, וְעַל יְדֵי זֶה יוֹכֵל לְהַתוּדוֹת עִם הַסְכַּמַּת הַלֵּב שֶׁשׁוּב לֹא יִחְטָא.

מִלְשׁוֹן הַזֶּהֱרָה הַקְּדוּשׁ בְּפִרְשֵׁת נִשָּׂא דף קכב. מִשְׁמַע שַׁעֲיָקֵר הַתְּשׁוּבָה הוּא הוִידּוּי. וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: פְּקוּדָא דָּא, הִיא מְצֻנָּה תְּשׁוּבָה. וְדָא אִיהִי בִּינָה. וּבַעֲוֹנוֹתֵינוּ מִדְּחַרְבֵּי בִּי מִקְדָּשָׁא, לֹא אֲשַׁתָּאֵר לָנוּ אֶלָּא וְדוּי דְּבָרִים לְבַד, וְדָא מְלָכוֹת. **תְּרֻגּוּם:** מְצֻנָּה זֹאת הִיא מְצֻנָּה תְּשׁוּבָה, וְזֹהִי בִּינָה. וּבַעֲוֹנוֹתֵינוּ, מִשְׁחַרְבֵּי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, לֹא נִשְׁאָר לָנוּ אֶלָּא וְדוּי דְּבָרִים לְבַד, וְזֹאת מְלָכוֹת.

מֵהוּ בִּיאוֹר הוִידּוּי? נִבְאָר בַּעֲזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ: אֶשְׁמְנוּ אֲשֵׁמִים אֲנַחְנוּ בְּגִדְנוּ. לְשׁוֹן בְּגִידָה גְּזֻלָּנוּ. לְשׁוֹן גְּזִילָה דְּבָרָנוּ דְּפִי אֶחָד בְּפָה אֶחָד בְּלִבּ וּלְשׁוֹן הָרָע. הַמְּסַפֵּר בְּגִנוֹת חֲבִירוֹ אוֹ הַמְּסַפֵּר דְּבַר שֶׁאִם יִתְפָּרֵס יִגְרוּם לְחֲבִירוֹ נֹזֵק וְכו' הָעוֹיְנִי. הַחֲטָאֵנוּ אַחֲרִים וְהַרְשָׁעָנוּ. גִּרְמָנוּ לְאַחֲרִים לְהִיּוֹת רָשָׁעִים וְדָנוּ. עֲבָרְנוּ עֲבִירוֹת בְּמִזִּיד חֲמִסָּנוּ. כְּשִׁלּוּקָח בַּחֲזָקָה אֶף עַל פִּי שֶׁמִּשְׁלַם נִקְרָא חֲמִסָּן טְפִלָּנוּ שְׁקָר וּמִרְמָה. נִטְפִּלְנוּ וְהִתְחַבְּרָנוּ לְאַנְשֵׁי שְׁקָר וּמִרְמָה נַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כְּזָבְנוּ. דְּבָרָנוּ דְּבָרֵי כָזָב כְּעֶסְקָנוּ. לָצָנוּ. מִלְשׁוֹן לִיצְנוּת מְרָדְנוּ. לְשׁוֹן מִרִידָה בְּמִזִּיד מְרִינוּ דְּבָרֵינוּ. נֶאֱצָנוּ. הַכַּעֲסָנוּ אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נֶאֱפָנוּ. עֲבָרְנוּ עֲבִירוֹת שֶׁל הִיפֵךְ הַקְּדוּשָׁה סְרָרְנוּ. סָר לְבָנוּ מִעֲבוּדַת הַבּוֹרָא עֹיְנִנוּ. עֲבָרְנוּ עֲבִירָה בְּמִזִּיד לְמִלְאֵת תְּאוּתֵינוּ פִּשְׁעָנוּ. לְשׁוֹן מִרִידָה בְּמִזִּיד, אֶחָד שְׁמֵאֲמִין וּמוֹרֵד וְאֶחָד שְׁאִינוּ מֵאֲמִין כָּלֵל פְּגָמָנוּ. צָרְרָנוּ. הֵינּוּ צוּרִים אֶחָד לְחֲבִירוֹ צָעָרְנוּ אָב וְאֵם. קִשְׁיָנוּ עֶרְף. הַתַּעֲקָשָׁנוּ לְעִבּוּר עֲבִירָה רָשָׁעָנוּ. הַתְּנַהֲגָנוּ כְּרָשָׁעִים שְׁחָתָנוּ. הַתְּנַהֲגָנוּ הִיפֵךְ הַקְּדוּשָׁה תַּעֲבָנוּ. עֲשִׂינוּ מַעֲשִׂים מִתּוֹעֲבִים תַּעֲיָנוּ. וְתַעֲתֵּעְנוּ. הַתַּעֲנוּ אַחֲרִים.

עַל יְדֵי שִׁכִּיר שַׁעֲשֵׂה עֲבִירָה יִזְכֶּה לְתְּשׁוּבָה שְׁלִימָה

לֹא זֹכִיתִי לְהַבִּין מֵהִי הַתּוֹעֲלַת שְׁבִאֲמִירַת הוֹדּוּי, הִרִי הוּא לֹא אוֹמֵר שְׁמַתְחַרֵּט, וְלִמְשַׁל אִם הַנֶּאֱשָׁם יֹאמֵר לְשׁוֹפֵט רַק חֲטָאֵי, וְכִי הַשׁוֹפֵט יִפְטוֹר אוֹתוֹ מִהַעוֹנָשׁ?

בַּעֲזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יֵשׁ לְבָאֵר, פְּעָמִים שְׁאֵדָם עוֹשֶׂה מַעֲשִׂים מְסוּיָמִים וְאִינוּ מוֹדֵעַ לְכַךְ שֶׁהֵם עֲבִירוֹת, וְיִתְכַּן אִפִּילוֹ שִׁיחֲשׁוּב שֶׁהֵם מִצּוּוֹת, וְכִיוֹן שְׁאוּמֵר חֲטָאֵי וְכו' בִּזְהֵר הוּא מִרְאָה שֶׁהִגִּיעַ לְהַכְרָה שַׁעֲשֵׂה עֲבִירָה, וְאִזּוֹ יִתְקַיֵּימוּ בּוֹ שְׁנֵי מֵאֲמָרֵי חֲז"ל הַקְּדוּשִׁים: א. דְּבָרֵי הַמְּשַׁנָּה הַקְּדוּשָׁה "כֵּן עֲשֵׂאִי אוֹמֵר, הִנֵּי רָץ לְמִצְוָה קִלָּה כְּבִחְמוּנָה, וּבִגְרָם מִן הָעֲבָרָה שְׁמִצְוָה גְּזֻרָת מִצְוָה" (אֲבוֹת ד' ב). דְּבָרֵי רִישׁ לִקּוּשׁ "בֹּא לְטָהָר" מְסִייעִין אוֹתוֹ. (בְּגִמְרָא הַקְּדוּשָׁה יוֹמָא סוֹף דף ל"ח:) וְזֶה לְשׁוֹן הַזֶּהֱרָה הַקְּדוּשׁ (תְּחִילַת פִּרְשֵׁת קְדוּשִׁים דף פב:) אֶתָּא לְאַתְדַּכָּאָה, מְסִייעִין לִיה. **תְּרֻגּוּם:** בֹּא לְטָהָר מְסִייעִין אוֹתוֹ.

וּלְפִי זֶה מִצּוֹת הוֹדּוּי **תְּגִירוֹר** אוֹתוֹ לְהַמְשִׁיךְ אֶת תְּשׁוּבָתוֹ, וְאִזּוֹ **יְסִיעֵנוּ** אוֹתוֹ לְחֲזוֹר בַּתְּשׁוּבָה שְׁלִימָה.

וּבִסְפֵר בִּיאוֹר הַלִּיקוּטִים בְּסִימָן ו כתב וְזֶה לְשׁוֹנוֹ "כִּי כָל פִּירוּשׁ הוֹדּוּי הוּא שֶׁהָאֵדָם יִבְזֶה וְיַחֲרֹף אֶת עֲצָמוֹ, וְיִבּוֹשׁ וְיִתְבַּיֵּשׁ לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּהַתוּדוּתוֹ, חֲטָאֵי עוֹיְתִי וְכו' עַד שִׁיְהִיָּה בְּאִמְתָּה נִשְׁפָּךְ דָּמוֹ בְּקִרְבּוֹ" עַכ"ל

כֹּאשֶׁר זֹכֶה לְבִכּוֹת בְּשַׁעֲת הוֹדּוּי לְמָה הוּא גּוֹרֵם? מִי שֶׁזֹּכֶה לְבִכּוֹת בְּשַׁעֲת הוֹדּוּי הִרִי הוּא מִקְרֵב אֶת הַגְּאוּלָּה לְכָלֵל יִשְׂרָאֵל, וְכִדְבָרֵי הַזֶּהֱרָה הַקְּדוּשׁ (שְׁמוֹת דף י"ב ע"ב דִּיבּוּר הַמַּתְחִיל אָמֵר רַבִּי יְהוֹדָה) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: "וְאָמֵר רַבִּי יִצְחָק, פּוֹרְקָנָא דִּישְׂרָאֵל לֹא תִלָּא אֶלָּא בְּבָכִי, כִּד יִשְׁתַּלְמּוּ וְיִכְלּוּ, בְּכִי דְּמַעוֹת דְּבָכָה עֲשׂוּ קָמִי אֲבִיּוֹ דְּכִתִּיב, (בְּרֵאשִׁית פֶּרֶק כ"ז פְּסוּק ל"ח) וְיִשָּׂא עֲשׂוּ קוֹלּוֹ וְיִבְךְ. (אִמֵּר רַבִּי יוֹסִי אוֹתוֹ בְּכִי דְּבִכָּה עֲשׂוּ) וְאֵינוֹן דְּמַעֲיָן, אֲחִיתוֹ לִישְׂרָאֵל בְּגִלּוּתִיהָ. פִּינוֹ דִּיכְלוֹן אֵינוֹן דְּמַעֲיָן בְּבִכָּה דִּישְׂרָאֵל, יִפְקוֹן מְגִלּוּתִיהָ"

תרגום: ואמר רבי יצחק, הגאולה של ישראל לא תלויה אלא רק בבני, כשישגלמו ויכלו בכי הדמעות שבה עשו לפני לפני אביו שכתוב וישא עשו קלו ויבך. [אמר רבי יוסי, אותו בכי שבכה עשו] ואותן דמעות הורידו את ישראל לגלות. פיון שיכלו אותן דמעות בבה של ישראל, יצאו מגלותו, עכ"ל. וכיון שכח הדמעות להוציא את כלל ישראל מהגלות הכללית, כל שכן שבכוחם להוציא את האדם מהצרות הפרטיות שלו.

תתפלל להשם יתברך שזוכה לקיים את מה שלמדנו, וכדאי להתפלל דרך תחנונים וכלב וישא ויבך:

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתתפני בכלל עמך ישראל, בניה אהובה הקדושים, להתודות לפניך בלב ובעצב, גדולה עד שיהיה דמי זעפר בקרבי, ובדמעות, ועל ידי זה אוכל לעשות תשובה שלימה.

פירוש עזיבת החטא: שהזדמן לידו שוב אפשרות לעבור על העבירה שעבר, ויש לו חשק לזה, ומחמת היראת שמים התגבר על היצר הרע, ולא עשה את העבירה. (על פי רבנו יונה בשערי תשובה שער א סעיף מ"ט. וכן הוא מפורש בתורה, בחומש דברים פרשת עקב, פרק י פסוק כ: "את ה' אלוקיך תירא אתו תעבד" היינו שעל ידי היראת שמים זוכים לעבודת השם. וכן כתוב במשלי ט"ז ו בחסד ואמת יכפר עון ויביראת השם סור מרע)

תתפלל להשם יתברך שזוכה לקיים את מה שלמדנו, וכדאי להתפלל דרך תחנונים וכלב וישא ויבך:

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתתפני בכלל עמך ישראל, בניה אהובה הקדושים, לקיים מצות התשובה בכל יום, ובפרט ביום הכיפורים, ותעזרני להתחזק באמת על מעשי הרעים, ותזכני לעשות וידוי דברים בפרטות לפניך, בהבנת פירוש המילים, בהכנה ודמעה, ותעזרני לעזוב את חטאי, עונותי, ופועלי המרובים, עד שתעיד עלי שיותר לא אשוב למעשים אלו לעולם.

לחג סוכות

להחשיב ולשמוח מאוד בכל מצוה שזוכים לעשות

אפילו בלי שום התבוננות, וכל מצוה שזוכה לקיים

מחזקת את אמונתו, וזוכה להתקדש יותר

כתוב בתורה הקדושה בספת תשבו שבעת זמנים כל האזרח בישראל ישבו בספת (ויקרא כ"ג מ"ב) וכתוב בזהר הקדוש (פרשת אמור תחילת דף ק"ד ע"א) וזה לשונו: תננינא, לבני עלמא, דמאן דאית ליה חולקא בעמא ובארעא קדישא, יתיב בצלא דמהימנותא, לקבלא אושפיזין, למחדי בהאי עלמא ובעלמא דאתי ובעי למחדי למספני.

תרגום הזהר הקדוש עם פירוש מתוק מדבש: הפסוק השני, היינו כל האזרח בישראל ישבו בסוכות. לבני העולם הזה, שמי שיש לו חלק בעם ובארץ הקדושה, יושב בצל האמונה, לקבל את האורחים, לשמח בעולם הזה ובעולם הבא, וצריך לשמח את העניים.

עכ"ל. כלומר מי שיושב בצל הסוכה נחשב שיושב בצל האמונה.

(וכן בספר מגיד מישרים למרן הבית יוסף פרשת אמור ד"ה אור ליום שבת כ' לתשרי, כתב וזה לשונו: אמור חז"ל שפיר דמאן דיתיב בצל סוכה יתיב בצילא דמהימנותא)

ובעזרת השם יתברך י"ל ממה שלא כתוב בזהר הקדוש שזה רק על מי שמקיים מצות סוכה מתוך התבוננות, (היינו שידוע את טעם המצוה, ומקיימה עם הלב דהיינו ברצון, ומתוך אהבת השם) משמע, שזה נאמר אפילו על מי שמקיים מתוך הרגל "מצות אנשים מלומדה".

וכתב רבי עובדיה מברטנורא (אבות פרק א משנה ז, ומקורו מאבות דרבי נתן, בפרק יא. לפי גירסת המהריט"ץ) וזה לשונו: שפך אפרו חכמים, כל המתדבק לרשעים אף על פי שאינו עושה כמעשיהם נוטל שכר פיוצא בהם. למה הדבר דומה, לנכנס לביתו של פורסי, (מעבד עורות) אף על פי שלא לקח ממנו כלום, מקל מקום ריח רע קלט והוציא עמו עכ"ל.

ולפי דברי הזהר הקדוש, הוא הדין במי שיושב בסוכה, אי אפשר שלא קיבל איזה חיזוק באמונה. (וכעין פסק השו"ע או"ח סימן קנ"א סוף ס"א לגבי בתי כנסיות ובתי מדרשות "שהשיבה בהם מצוה" משמע שמדובר אפילו באופן שאינו לומד)

מכאן נלמד לדעת להחשיב ולשמוח מאוד בכל מצוה שזוכים לעשות אפילו בלי שום התבוננות, וכל מצוה שזוכה לקיים מחזקת את אמונתו, כמו שמרמז בתהילים (פרק קי"ט פסוק פ"ו) כל מצותיך אמונה.

וצריך האדם לדעת שבכל מצוה שזוכה לקיים, זוכה להתקדש יותר, וכמו שכתוב ועשיתם את כל מצותי והייתם קדשים לאלוקיכם, והקדושה תשמור עליו מלעשות חטאים חלילה, ובודאי שזוכה לעשות נחת רוח להשם יתברך.

תתפלל להשם יתברך שזוכה לקיים את מה שלמדנו, וכדאי להתפלל דרך תחנונים וכלב וישא ויבך:

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתתפני בכלל עמך ישראל, בניה אהובה הקדושים, לקיים את כל המצוות עם התבוננות, שזדע את טעם המצוה, ונקיימה עם הלב דהיינו ברצון, ומתוך אהבתך ויראתך, ולא כמצוות אנשים מלומדה, ותעזרני לדעת שאפילו אם קיימתי את המצוה כמצוות אנשים מלומדה זכיתי לקבל השפעות של קדושה ואמונה, ועשיתי כך נחת רוח, ועל ידי זה אוכל לשמוח מאוד בעשיית המצוות תמיד, יהי רצון מלפניך שתזכני לאמונה שלימה, קבועה בליבי חזק מאוד באמת תמיד, מעתה ועד עולם.